

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

XII. Enodantur dubitationes ex præcedentis Capituli doctrina emergentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

riani refert noster Joannes Thomas) Gerson sapientissimus affirmat, quod Virgo absolutâ voluntate nihil petit à DEO, quod non obtineat.

Tract. 6. super Magnif.

Hoc luculenter confirmât verba ipsius æternæ Veritatis, quibus apud S. Brigittam lib. 1. revelat. cap. 50. Virginem Matrem suam affatur, inquit: *Benedicta sis Tu à me benedicto Filio tuo. Propterea nulla erit petitio tua ad me, quæ non exaudiatur, & per Te omnes, qui petunt misericordiam cum voluntate emendandi se, gratiam habebunt: quia sicut calor procedit à sole, sic per Te omnis misericordia dabitur, &c.* Ac rursus: *Tanta est mihi dulcedo in verbis Tuis, ut non possim negare, quæ petis, &c.* Rationem hujus, quâ Christus te affici dulcedine asserit, observatione dignam affert Theophilus Alexandr. lib. de Incarnat. Verbi, inquit: *Gaudet Filius orante Matre, quia omnia, quæ nobis precibus sue Genitricis evictus donat, ipsi Matri se donare putat, & accepta ab illa sine patre humanitatis vices reddere, &c.* Ac Gregor. Nicomed. Tuam, ait, *gloriam Creator existimat esse propriam, & tanquam Filius eâ exultans, & quasi exsolvens debitum, implet petitiones.*

MARIA nihil petit à DEO, quod non obtineat. Delectatur Christus verbis & precibus Matris suæ. Orat. de oblation. Deipara.

CAPUT XII.

Enodantur dubitationes ex præcedentis Capitis doctrina emergentes.

PRIMIS videtur ex dictis sequi omnes & singulos, qui Parthenium gestant Ordinis nostri Scapulare non damnari, quod asserere planè absurdum atque temerarium esse constat. Id autem sequi patet: nam cum hæc propositio, *In quo quis moriens, &c.* sit absoluta, nullam adjunctam habens exceptionem, oratio verò D. Virginis, in qua fundatur, sit impetratoria, quid obstabit, quo minùs omnes & singuli salventur?

65.

RESPONDETUR, omnes & singulos Confratres nostros, quantum est ex parte Virginis, & adjutorij peculiaris per ipsam oblatis salvari; sicut de Fide, Baptismo, Spe, alijsq; similibus, proportionem semper servatâ, dictum est suprâ, justificare & salvare ex parte sua; adeoq; temerè & insipienter diceret aliquis: Ego fidem habeo, quæ salvat, bona igitur opera necessaria mihi non sunt: quia illa ad salutem sufficit: quæ propositio hæretica est, & in Coneil. Tridentino damnata, sess. 6. Canone 9.

Declaratur quomodo omnes Cōfratres salventur, saltem quantum est ex parte SS. Virginis, ejusq; peculiaris auxiliij.

Scien-

Sciendum itaque, quòd etsi sanctissima Virgo possit impetrare peccatoribus statum gratiæ, non id fieri immediatè, & sine prævia convenienti dispositione, alijsq; ad justificationem necessarijs: similiter ad statum gloriæ desideratur alia ex parte hominis requisita, &c.

Vnde si ex hoc capite aliquod impedimentum intercedat, quantumcunq; oratio Divæ Virginis sit impetratoria, effectu carebit, & fallet promissio ejus de salute æterna respectu eorum, qui Scapulare gerunt Ordinis Carmelitarum. Appositè S. Doctor: *Contin- git, ait, quandoq; quòd oratio pro alio facta non impetrat, etiamsi fiat pie, & perseveranter, & de pertinentibus ad salutem, ob impedimentum quod est ex parte ejus, pro quo oratur: secundum illud Hieremias 15. Si steterint Moyses & Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum.*

2. 2. q. 83.
a. 7. ad 2.

Quare
quandoq;
orationes,
etiã piè &
ritè factæ
non exan-
diantur?

Lib. de bono
persever.
cap. 22.

Lib. 2. de
vocatione
gentium.
cap. 36.

Quomodo
prædesti-
natio, præ-
cibus San-
ctorum ju-
vetur, ex-
ponitur.

Nec valet dicere, quòd si adsint cætera ad salutem necessaria, frustra requiri SCAPULARE; nam cum hoc beneficium SCAPULARIS fundetur in impetratione & adjutorio DEIPARÆ Virginis, idem planè hîc sentiendum est, respectu dictæ impetrationis & adjutorij sanctissimæ Virginis, ac de alijs rebus conducentibus ad vitam æternam, quæ juxta fidem Catholicam etiam in prædestinatis locum habent. Constat hoc ex D. Augustino: *Si qui sunt (ait) nondum vocati, pro eis ut vocentur oremus; fortassis etiam sic prædestinati sunt, ut nostris orationibus concedantur.* Item ex S. Prospero: *Quamvis, inquit, quod statum DEVS nullâ possit ratione non fieri, studia tamen non tolluntur orandi, nec per electionis propositum liberi arbitrij devotio relaxatur: cum implenda voluntas DEI ita sit prædestinatus effectus, &c.* Præclare verò hoc explicat S. Thomas I. p. q. 23. a. 8. ubi quærit, *utrum prædestinatio possit juvari precibus Sanctorum?* & respondet in hunc modum: *Respondeo, inquit, dicendum, quod circa hanc questionem diversi errores fuerint; quidam enim attendentes certitudinem divinæ prædestinationis, dixerunt superfluas esse orationes, vel quod aliud fiat ad salutem æternam consequendam, quia his factis vel non factis, prædestinati consequuntur, reprobiti non consequuntur. Sed contra hoc sunt omnes admonitiones sacre Scripturæ exhortantes ad orationem, & ad alia bona opera. Et nonnullis interjectis prosequitur: Et ideo aliter dicendum, quod in prædestinatione duo sunt consideranda: scilicet ipsa prædestinatio divina & effectus ejus. Quantum igitur ad primum, nullo modo prædestinatio juvatur precibus Sanctorum. Non enim precibus Sanctorum fit, quòd aliquis prædestinetur à DEO: quantum verò ad secundum, dicitur prædestinatio juvari precibus Sanctorum.*

horum, & alijs bonis operibus, quia providentia (cujus prædestinatio est pars) non subtrahit causas secundas, sed sic providet effectus, ut etiam ordo causarum secundarum subiaceat providentiæ: sicut igitur, sic providentur naturales effectus, ut etiam cause naturales ad illos naturales effectus ordinentur, sine quibus illi effectus non provenirent, ita à DEO prædestinatur salus alicujus, ut etiam sub ordine prædestinationis cadat quidquid hominem promovet in salutem, vel orationes propriae, vel aliorum, vel alia bona, vel quidquid hujusmodi, sine quibus aliquis salutem non consequitur, &c.

Et alibi his consonat inquit: Non enim propter hoc oramus, ut divinam dispositionem immutemus, sed ut impetremus, quod DEVS disposuit per orationes Sanctorum esse implendum; ut scilicet homines postulando mereantur accipere, quod eis DEVS omnipotens ante secula disposuit donare. Videatur etiam S. Doctor in supplemento q. 72. art. 3.

RESPONDETUR secundò, sacrum Scapulare, etiam in casuposito, non fore inutile; primò, quia illius intuitu, ut supra diximus, DEIPARA Virgo abundantiora gratiarum auxilia Confratribus procurat, quibus adjuti bona opera exerceant; secundò, præter meritum bonorum operum Confratribus commune cum cæteris Fidelibus, vi boni operis, aliud sperare habent à DEIPARA auxilium titulo Confraternitatis, inquit; cum S. SIMONE nostro contractus, cui sua ex parte tunc satis faciunt.

Exponitur, quomodo etiam in casu supraposito sac. Scapularis gestatio nõ sit inutilis?

RESPONDETUR tertio, retorquendo argumentum. Dum Christus Dominus Joann. 6. proposuit ac commendavit sacrae Eucharistiae virtutem & efficaciam, dicens: Qui manducat hunc panem, vivet in æternum. bona opera, aliaq; ejusmodi, quæ sine Eucharistia in re suscepta possunt sufficere ad salutem, minimè excludit: num propterea inutilem dicemus Eucharistiam? Præterea Extremæ Unctionis Sacramentum, si citra contemptum negligentiamq; omittatur, salutem non impedit: Ergone superfluum existimabimus, eò quòd sine illo vita possit consequi æterna? Alia quoque hic addi possent Mariani SCAPULARIS beneficia, ac privilegia, puta participatio bonorum spiritualium Ordinis, Indulgentiæ, &c. de quibus alijs in Partibus agemus, quæ gestationem sacri Scapularis etiam in supradicto casu non reddent infructuosam.

OBIICIES secundò: vel hæc propositio, In quo quis moriens, &c. intelligitur de totis prædestinatis, vel etiam de præcitis. Si

M

primum

66.

primum dicatur, universaliter non erit vera, quia præscitos non comprehendit: si secundum, cum fundetur in efficacia speciali Orationis, & impetrationis beatissimæ Virginis, sequetur eam orasse pro præscitis, ut salventur, & quantum est ex parte ejus salvari, quod fieri nequit; quia esset aliquid velle & petere dissonum divinæ voluntati, & ejus decreto immutabili, ut patet, quod Beatis in cælo potissimum repugnat.

Dupliciter salutem aliorum petere ac desiderare possumus. Ad Timot. 1. cap. 2. Quomodo Deus velit omnes homines salvos fieri?

Pro solutione hujus objectionis, advertendum est dupliciter posse justos, vel Beatos in cælo salutem aliorum petere ac desiderare, & pro ipsis orare. *Primo* ex affectu simplici, desiderando quantum est ex parte sua, ut salventur; non enim est hoc contra voluntatē divinam, cum etiam fateatur S. Paulus 1. ad Timoth. 2. c. *DEVM velle omnes homines salvos fieri*; quia quantum est ex parte sua, habet affectum ad salutem omnium hominum, sine ulla exceptione, quem affectum vocat S. Thomas 1. p. q. 19. a. 6. ad 1. ex S. Joanne Damasceno *voluntatem antecedentem*.

Alio modo possumus salutem alterius postulare à DEO ex affectu absoluto & efficaci, absolute petendo, ut re ipsa salutem consequatur; quod præsertim contingit, quando præcognoscitur id esse conforme voluntati divinæ. Licitum ergo non est petere & orare pro præscitis absolute & efficaciter, ut re ipsa salutem consequantur, quando constat esse præscitos; quia hoc jam esset contrarium divinæ voluntatis decreto. Licitum nihilominus erit orare ex affectu simplici & conditionato, subiiciendo voluntatem nostram efficaci voluntati DEI; & per hoc non petitur, ut non adimpleatur voluntas divina: nam affectus simplex non ordinatur ad effectum re ipsa obtinendum. Et per hoc patet responsio ad argumentum.

Dices, Ergo dicta propositio: *In quo quis moriens, &c.* constat diversis sensibus, iisque ambiguis; ideoque ambigua erit. *Respondetur*: passim hoc in sacra Scriptura deprehendi, plures enim reperiuntur sententiæ prædestinatis & reprobis communes, quæ nihilominus absolute prolata verificantur, tamen ad hoc requiratur, ut in diverso sensu, juxta Orthodoxam doctrinam, accipiantur.

Patet hoc manifestè ex illo Matth. 20. *Multi sunt vocati, pauci vero electi*. Ubi vocatio asseritur communis electis & reprobis, cum tamen effectus prædestinationis sit vocatio, juxta Apostolum ad Roman. 8.

Quos

Matth. 20.

Quos prædestinavit, hos & vocavit. Effectus verò prædestinationis non potest esse communis reprobis, & electis: vera est tamen propositio, & de fide, nec difficultatem patitur, si juxta Sanctorum Patrum doctrinam dicatur, de solis prædestinatis intelligi, si pro vocatione, quæ est effectus prædestinationis, sumatur: de prædestinatis verò & reprobis simul, si pro vocatione, quæ est effectus providentiæ communis, capiatur. Aptius ad propositum nostrum Apostolus ad Titum c. 3. *Non ex operibus justificæ, quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit per lavacrum regenerationis, & renovationis Spiritus sancti, quem effudit in nos abundè per IESUM Christum Salvatorem nostrum, ut justificati gratia ipsius hæredes simus secundum spem vitæ æternæ.* Quæ verba non parvam habent difficultatem; nam vel hic loquitur de electis simul & reprobis, vel tantum de electis: si primum, quomodo hæreditas vitæ æternæ reprobis addicitur, cum electorum sit propria, juxta illud ad Rom. 8. *Si autem filij & hæredes, hæredes quidem DEI, coheredes autem Christi.* Si verò de electis solum agat, non videtur conforme fidei orthodoxæ; nam Christus meruit omnibus hominibus, tam reprobis, quam prædestinatis primam gratiam, sanantem naturam à lapsu peccati, de qua agit S. Paulus *lococitato*: ac proinde reprobi justificati gratia ipsius hæredes esse possunt vitæ æternæ.

Ad hoc communis est responsio Sanctorum Patrum ac Theologorum, Christum omnibus tam reprobis, quam prædestinatis promeruisse primam gratiam ac vitam æternam, quoad sufficientiam, non verò quoad efficaciam, nisi solis prædestinatis; licet enim pro omnibus sufficiens meritum obtulerit, ita ut esset universalis causa, sive generale pretium, quo omnes uti possent, ut à servitute peccati liberarentur, & vitam æternam consequerentur; non tamen hoc promeruit omnibus, quoad efficaciam, quia non sic applicuit suum meritum, ut omnes infallibiliter talem effectum consequerentur, sed per media ordinata voluit applicari. Unde prædictus locus S. Pauli ad Titum 3. & de prædestinatis, atque reprobis simul potest intelligi, & de prædestinatis tantum. Si primum, tunc solum verificari potest, tam reprobos, quam electos quoad sufficientiam ex meritis Christi justificari, & vitæ æternæ hæredes fieri; si verò secundum, tunc verum est quoad efficaciam solum electis sive prædestinatis hæc omnia obtinere; & ita passim alibi,

M 2

PRÆ-

Quando & quomodo vocatio effectus sit prædestinationis?

Ad Titum 3. cap.

Christus omnibus tam reprobis, quam prædestinatis promeruit gratiam & gloriã quoad sufficientiam, non verò quoad efficaciam, nisi solis prædestinatis.

67.

PRÆTEREA obiicit, inter condiciones, quas oratio requirit, ut actu impetret, est pro se orare, non est ergo infallibilis impetratio sanctissimæ Virginis pro alio; adeoq; nec infallibiliter salvantur, qui gestant Scapulare sacrum Ordinis Carmelitarum.

NOTANDUM est orationem dici, & esse infallibilem in impetrando ex vi divinæ promissionis, uti *suprà* tetigimus. Unde sanctus Augustinus: Securi, inquit, de pollicitatione ipsius non deficiamus orando, & hoc ex ipsius beneficio est. Hæc autem promissio non est omnino absoluta, sed conditionata: quod vel inde constat, uti notat idem S. Augustinus, quia non omnia quæ petimus nobis conceduntur.

Requirit ergo condiciones aliquas oratio, quibus deficientibus, ex vi promissionis non impetrat, quia promissio conditionata, non impletâ conditione, non inducit obligationem; cum conditionalis nihil ponat in esse; si verò habeat illas condiciones, tunc est infallibilis impetratio; quia conditionalis impletâ conditione transit in absolutam.

Quatuor condiciones necessario requisitæ ad infallibiliter obtinendam, quod à Deo petimus.

Sancti dupliciter possunt pro nobis orare.

Doctor Angelicus 2.2. q. 83. a. 15. ad 2. ad quatuor condiciones revocat orationis infallibilitatem in impetrando, quibus, inquit, concurrentibus, semper aliquis impetrat quod petit; ut scilicet pro se petat, necessaria ad salutem, piè, & perseveranter. quam quidem primam conditionem ideò exigit, quia ad effectum orationis consequendum non debet esse impedimentum ex parte nostra; unde quia in nobis ipsis facile impedimentum omne possumus tollere, secus verò in alijs, requiritur ad impetrandum, ut pro nobis oremus. Explicat hoc varijs in locis idem S. Doctor: Contingit, inquit ibid, a. 7. ad 2. quando, quod oratio pro alio facta non impetrat, etiamsi fiat piè, & perseveranter, & de pertinentibus ad salutem, propter impedimentum quod est ex parte ejus, pro quo oratur. Distinctius id tradit in supplemento q. 72. a. 3. Dicendum, inquit, quod Sancti dicuntur dupliciter orare pro nobis. Vno modo oratione expressâ, dum votis suis aures divinæ clementiæ pro nobis pulsant. Alio modo quâ oratione interpretatâ, scilicet per eorum merita, quæ in conspectu DEI excelsi, non solum eis cedunt ad gloriam; sed sunt etiam nobis suffragia, & orationes quædam; sicut etiam sanguis Christi pro nobis effusus, dicitur veniam petere. Vtroq; autem modo Sanctorum orationes sunt quantum est in eis efficaces ad impetrandum, quod petunt; sed ex parte nostra potest esse defectus, quod non consequatur.

consequamur fructum orationis ipsorum, secundum quod pro nobis orare dicuntur, ex hoc quod merita eorum nobis proficiunt; sed secundum quod orant pro nobis, votis suis aliquid nobis postulando semper exaudiuntur, quia non volunt, nisi quod DEVS vult, nec petunt, nisi quod volunt fieri: Quod autem DEVS vult semper impletur, nisi loquamur de voluntate antecedente secundum quam vult omnes homines salvos fieri, que non semper impletur. Vnde nec est mirum, si quod Sancti volunt per hunc modum voluntatis interdum non impleatur.

Ex his apparet, quomodo sit infallibilis impetratio sanctissimæ Virginis in orando, & consequenter, qua ratione sit infallibile non damnari eos, qui moriuntur in Mariano nostro Scapulari.

Primò enim quantum est ex se, semper est infallibilis beatissimæ Virginis impetratio, & inductiva salutis æternæ. Deinde infallibiliter etiam re ipsâ illam impetrat, adeoque efficax est, efficaciam, quæ conjunctam habeat actualem salutem, si nullum aliunde fuerit impedimentum. quippe cum aliæ tres conditiones ad impetrandum requisitæ, scilicet piè, perseveranter, & conducentia ad salutem petere non defint orationi sanctissimæ Virginis; si quarta etiam concurrat, transibit in absolutam impetratio conditionata, ut suprâ dictum est.

Dices, deficit quarta conditio, quia pro alio hîc orat sanctissima Virgo, non pro se, quæ tamen una est & ipsissima ad impetrandum requisita conditio.

Respondetur, ideò requiri ad infallibilitatem impetrationis, ut pro se oretur, non verò pro alio, quia quandoq; in alijs est impedimentum ad effectum orationis consequendum, quod non potest adeò facile tollere is, qui orat, ut debitè alter disponatur. secus autem est, quando quis pro se orat, & tale impedimentum adest, quia potest illud faciliùs tollere, adeoque se disponere ex divina gratia ad obtinendum effectum prædictum. Vnde si nullum interveniat impedimentum ex parte illius, pro quo oratur, non est cur sit fallibilis oratio. Idem quoque tradit S. Basilius in *Regulis brevioribus*. Patetq; ex illo Joannis 14. *Quodcumq; petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam.* & sæpè alibi, ubi promissio est absoluta, id est, non solum facta pro orante, sed etiam pro illis, pro quibus oratur. Quinimò, si satisfactio nostra pro alijs sit infallibilis, non est cur impetratio sit fallibilis, cum expressiores sint promissiones in Scripturis de hac, quam de illa: dummodo in illo pro quo oratur, non adsit impedimen-

Quando eorum pro nobis orationes exaudiantur, & quando non?

Quàm sit infallibilis & efficax in impetrando oratio SS. Virginis.

Esto deficiat quarta conditio suprâ assignata, &c.

S. Thomas 2.2. q. 83. art. 7. ad 2.

Regula 261.

tum, & in hoc sensu sunt intelligendi S. Augustinus *hom. 73. & 107.*
& D. Thomas 2. 2. q. 83. art. 7. & 15. dum videntur negare infallibi-
lem esse impetrationem pro alio.

CAPUT XIII.

*Declaratur aliud fundamentum, ex quo oritur
prædictum speciale auxilium DEIPARÆ
Virginis, &c.*

68.

Utrum
Beati quid-
piam me-
reri vale-
ant?

ADVERTENDUM est primò pro faciliori declaratione
eorum quæ dicenda sunt, controversiam esse inter Theo-
logos, an Beati in cælo mereantur de congruo, nam de
condigno, secundum ordinariam DEI legem, certum est
non mereri. Complures antiquiores Theologi, quos refert Suarez
lib. 12. de merito cap. 34. num. 4. ac nonnulli ex modernis, è quorum
numero est Vasquez 1. 2. *disp. 216. cap. 4.* censuerunt posse Beatos sibi
& alijs aliqua dona gratiæ vel accidentalis gloriæ de congruo me-
reri. Verùm S. Thomas, & cum eo reliqui ferè omnes Theologi sen-
tiunt Beatos, sive Angelos, sive homines nihil sibi, aut alijs, neque
etiam de congruo, mereri posse. Videatur S. Doctor 1. p. *qu. 62. a. 9.*
& in *solut. ad 2. & 3.* & 2. 2. q. 83. art. 11. ad 1. verùm quidquid sit de
hac controversia, quam idem P. Suarez, qui consuli poterit, loco *supra*
cit. eruditè discutit ac resolvit, ambigendum non est, posse Beatos
in cælo & altera vita suis antecedentibus, sive hujus vitæ meritis
nobis patrocinari & adjuvare, atq; adeò eadem merita nobis de con-
gruo prodelle, ut docet S. Thomas in 4. *dist. 45. q. 3. art. 3. ad 4.* Et
consentiunt SS. Augustinus, Leo Papa, alijsq; Patres, & Doctores
Theologi.

*Lib. 21. de
Civ. Dei,
c. 27.
Serm. de
SS. Petro
& Paulo.*

*Lib. de præ-
destin.
1. 2. q. 114,
a. 6.*

Duplex
datur me-
ritum; &

Secundò advertendum est præter meritum perfectum filiorum
DEI, quod de condigno vocatur, dari aliud meritum minùs perfectum,
quod de congruo Theologi appellant, juxta mentem SS. Patrum, ac
præcipuè Augustinum & D. Thomam. Hoc verò meritum de con-
gruo probabiliter distinguitur ab impetratione; meritum enim de
congruo, præcisè sumptum fundatur in dignitate & bonitate operis,
quatenus in obsequium & honorem DEI cedit, impetratio verò in
bonitate